

Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка" включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Наказ Міністерства освіти і науки України від 29.12.2014 № 1528)

Ефективна ЕКОНОМІКА

Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

№ 9, 2014 [Назад](#) [Головна](#)

УДК 330.1

*А. І. Козлова,
к. е. н., старший науковий співробітник, завідувач кафедри теоретичної і прикладної економіки
Міжрегіональної академії управління персоналом*

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ - ЗАПОРУКА УСПІШНОГО ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕКОНОМІКИ ТА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

*А. I. Kozlova,
Ph.D, Senior Research Fellow, Head of the Department of Theoretical and Applied Economics
Interregional Academy of Personnel Management*

INNOVATIVE ACTIVITY - KEY TO SUCCESSFUL OPERATION OF ECONOMICS AND SECURITY OF UKRAINE

У статті досліджені теоретичні засади інноваційної діяльності, проаналізовано стан інноваційного розвитку промислових підприємств в умовах сьогодення, розглянуті проблеми розвитку оборонно-промислового комплексу України.

This article explores the theoretical foundations of innovation, analyzes the state of industrial innovation in today's conditions, the problems of the military-industrial complex of Ukraine.

Ключові слова: *інновації, інноваційний розвиток, промислові підприємства, проблеми, шляхи вирішення.*

Keywords: *innovation, innovative development, industry, problems, solutions.*

Постановка проблеми. В сучасному світі темпи економічного зростання та рівень суспільного розвитку визначає інноваційна діяльність, яка є рушійною силою ефективного функціонування економічної системи і ґрунтується на створенні й експлуатації нових знань, на інноваційному характері капіталу та на підприємницькому підході.

Розвиток суспільства та економічна стабільність залежить від ефективного розвитку науково-технічного прогресу в країні. Активізація інноваційної діяльності має дуже важливе значення як на рівні підприємства, так і на рівні держави, оскільки тільки завдяки розвитку науки, техніки, технологій можливий випуск конкурентоспроможної продукції. Процеси інноваційної діяльності потребують постійного дослідження з метою визначення її впливу на економіку України.

Аналіз основних досліджень. Проблемам інноваційної політики присвячені дослідження цілого ряду відомих вітчизняних та іноземних учених-економістів. Це видатні вчені із світовим ім'ям - Р. Солоу, Й. Шумпетер, Дж. Сакс, М. Портер та інші. В сучасній теорії інноваційної діяльності важливими є дослідження відомих вітчизняних економістів М. Павловського, О. Амоши, В. Гесця, А. Гальчинського, О. Волкова, Л.Федулової, М. Якубовського, О. Яшкіної та інших.

Проте значна кількість питань щодо активізації інноваційної діяльності в сучасних умовах ще залишаються не розглянутими і потребують теоретичного, методичного та практичного вирішення.

Метою статті є дослідження теоретичних засад розвитку інноваційних процесів та оцінка стану інноваційного розвитку підприємств промисловості, в тому числі і ОПК.

Виклад основного матеріалу. Сучасний стан інноваційної діяльності поки що не відповідає вимогам сьогодення і не має необхідної теоретичної основи. Зростання взаємозалежності країн і народів у всіх сферах життя призводить до формування нових підходів, націлених на створення інтелектуального потенціалу для забезпечення економічного розвитку на якісно новому рівні. Водночас різко підвищується роль зовнішніх факторів, виникають нові ризики і виклики. Щоб краще зрозуміти значення процесів, що відбуваються навколо, слід звернутися до теоретичних та практичних положень, які пов'язані з впровадженням інноваційного розвитку в ринкових умовах господарювання.

Слід зазначити, що основоположником інноваційної теорії економічного розвитку був український учений М. Туган-Барановський, який у своїй праці «Промислові кризи у сучасній Англії, їх причини і вплив на народне життя» (1894р.) дослідив причини циклічного характеру економічного розвитку і дійшов висновку, що не споживання керує виробництвом, а навпаки, виробництво керує споживанням через нагромадження позикового капіталу та його інвестування. Позикові капітали сприяють науковим відкриття і технічним вдосконаленням та підштовхують виробництво. Інакше кажучи, величина попиту на капітал залежить від стану технічного прогресу. [1]

Надалі цей напрям досліджень був продовжений М. Кондратьєвим, який на початку ХХ ст. довів, що економічний розвиток має поступальний рух і здійснюється нерівномірно, що пов'язано передусім із якісними змінами в капіталі та зміною поколінь техніки. Формування нової технологічної бази сприяє новому економічному зростанню. Згідно з теорією «довгих хвиль» М. Кондратьєва науково-технічна революція розвивається хвилеподібно, з циклами протяжністю приблизно в 50 років, а причиною їх утворення є відновлення основного капіталу. [2]

Пізніше ці хвилі почали називати технологічними укладами.

Кожний з укладів у своєму розвитку проходить різні стадії, які відрізняються їх впливом на економічний розвиток країни. Застарілі уклади, що втратили свій вирішальний вплив на темпи зростання, змінюються новими. Із прискоренням розвитку науково-технічного прогресу їх тривалість буде скорочуватися.

Отже, технологічний уклад – це сукупність технологій, які характерні для визначеного рівня розвитку виробництва; у зв'язку з науковим і техніко-технологічним прогресом відбувається перехід від більш низьких укладів до більш високих, прогресивних.

Це поняття у сучасному розумінні було введено С. Ю. Глазєвим та Ю.В. Яковцем в кінці ХХ ст. і запропоновано їх періодизацію [3].

Перший технологічний уклад. Період: 1770-1830 рр. Його ядром був розвиток текстильної промисловості, текстильного машинобудування, виплавка чавуну і обробка заліза, будівництво каналів, водяний двигун. Ключовим фактором укладу були текстильні машини.

Другий технологічний уклад. Період: 1830-1880 рр. Ядром його були - паровий двигун, залізничне будівництво, транспорт, машино- та пароплавобудування, вугільна, станкобудівна та інструментальна промисловість, будівництво, вугільна промисловість, чорна металургія. Ключовий фактор - паровий двигун і станки.

Третій технологічний уклад. Період: 1880-1930 рр. Його ядро склали електротехнічне і важке машинобудування, виробництво і прокат сталі, лінії електропередач, неорганічна хімія. Ключовий фактор – електродвигун і сталь

Четвертий технологічний уклад. **Період:** 1930-1970 рр. **Ядром його** були автомобілебудування, тракторобудування, кольорова металургія, виробництво

товарів тривалого використання, синтетичні матеріали, органічна хімія, виробництво та переробка нафти. **Ключовим фактором укладу були** двигун внутрішнього згорання та нафтохімія. [3]

П'ятий технологічний уклад. Період: 1970-2010 рр. Його ядром визнані електронна, обчислювальна, оптико-волоконна техніка, програмне забезпечення, телекомунікації, робототехніка, виробництво та переробка газу, інформаційні послуги. Ключовий фактор цього укладу - мікроелектроніка.

В сучасний період уже відбувається перехід до шостого технологічного укладу, ядром якого стають наноелектроніка і фотоніка, генна інженерія і біотехнологія тварин, а потім і людини; змістовні інформаційні системи глобального рівня - наукові, екологічні, освітні, соціокультурні. Прогнозується, що на зміну постіндустріальному, інформаційному технологічному укладу прийде інноваційний уклад.

Ключовим фактором шостого укладу визначаються нанотехнології і методи генної інженерії; виникнення альтернативної енергетики.

У теперішній час спостерігається домінування V технологічного укладу. В економічно розвинених країнах починається інтенсивний перерозподіл ресурсів з п'ятого до шостого технологічного укладу при лідерстві США, Японії, Німеччини, Швеції, СС, Тайваню, Кореї, Канади і Австралії.

Входження України у загальносвітовий техніко-економічний розвиток відбулося наприкінці XIX ст. на рівні третього укладу за значного впливу першого та другого. Створення нових укладів відбувалося шляхом так званої наздоганяючої модернізації, що генерується не еволюційним шляхом, а швидким створенням нових виробництв за допомогою економічної політики мобілізаційно-адміністративного типу. Як наслідок, нові технологічні уклади співіснували й досі співіснують у вітчизняній економіці з попередніми, нерідко використовуючи дефіцитні ресурси, й тим самим стримують становлення нових укладів.

Криза 2008-2012рр. була викликана циклічністю економічного розвитку ринкової економіки відповідно теорії довгих хвиль М.Д. Кондратьєва. Вона визначила початок нового технологічного укладу, оновлення основного капіталу, концентрації фінансових ресурсів для впровадження інновацій, підготовки кадрів та організації цього процесу. Для України нагальною потребою є організація та стабілізація соціально-економічного укладу, концентрація економічних, фінансових, наукових та кадрових ресурсів на визначення її ролі у новому інноваційному укладі.

Для більш глибокого освітлення цього питання розглянемо значення інноваційної діяльності, її сутність, види та стан розвитку в промисловості України, оскільки впровадження нових прогресивних видів техніки та технологій дає реальні можливості виходу на зовнішній ринок із конкурентоспроможним товаром як для окремого підприємства, так і для промисловості в цілому. Особливо це важливо зараз, коли Україна вступила до СОТ, стала асоційованим членом ЄС та відвоює свої території на Сході.

Інноваційна діяльність – це трансформація результатів наукових досліджень і розробок у новий або вдосконалений продукт. Згідно із Законом України "Про інноваційну діяльність", інновації — це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери. [4].

Поряд з терміном "інновація" у вітчизняній літературі використовуються такі терміни як "нововведення", "новація". Багатьма фахівцями ці поняття нерідко ототожнюються. Але, насправді їх необхідно розмежовувати

Нововведенням може бути будь-який винахід, спосіб, порядок, метод, які запропоновані їх розробниками. Якщо це нововведення використовується, воно стає новацією. Якщо новація набула значного поширення, вона стає інновацією.

Відповідно до прийнятих міжнародних стандартів інновація визначається як кінцевий результат інноваційної діяльності, що одержав втілення у вигляді нового чи удосконаленого продукту, упровадженого на ринку, нового чи удосконаленого технологічного процесу, використовуваного в практичній діяльності, або в новому підході до надання соціальних послуг. [5].

Інноваційна діяльність спрямована на використання й комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок конкурентоспроможних товарів і послуг. Вона передбачає цілий комплекс наукових, технологічних, організаційних, фінансових і комерційних заходів, які у своїй сукупності призводять до інновації.

Слід зазначити, що комерціалізація інновації можлива лише в тому випадку, коли вони виступають на ринку як товар. Життєвий цикл інновації обумовлений періодом від її зародження до заміни більш ефективним продуктом, чи процесом і в значній мірі залежить від швидкості її дифузії - процесу поширення нововведення в нових умовах чи сферах застосування. У результаті дифузії зростає число виробників і споживачів, змінюються їхні якісні характеристики. Повного проникнення нововведення у виробництво ніколи не відбувається, тому що безперервно з'являються нові підприємницькі ідеї, розробляються нові види товарів і технологій.

Інновації у своєму розвитку змінюють форми, просуваючись від ідеї до впровадження. Перебіг інноваційного процесу зумовлений складною взаємодією багатьох чинників. Сукупність науково-технічних, технологічних та організаційних змін, що відбуваються впродовж реалізації інновацій, можна визначити як інноваційний процес, а період створення, поширення й використання нововведень називають інноваційним циклом. Згідно новітніх наукових досліджень, інноваційні процеси розглядаються як процеси, що пронизують усю науково-технічну, виробничу, маркетингову діяльність виробників і врешті-решт орієнтовані на задоволення потреб ринку.

Видами інноваційної діяльності можуть також бути:

- підготовка й організація виробництва, що охоплює придбання виробничого устаткування й інструменту, зміни в них та у процедурах, методах і стандартах виробництва та контролю якості, необхідних для створення нового технологічного процесу;
- передвиробничі розробки, які включають модифікації продукту й технологічного процесу, перепідготовку персоналу для застосування нових технологій і устаткування, а також пробне виробництво, якщо передбачається подальша доробка конструкцій;
- маркетинг нових продуктів, що передбачає види діяльності, пов'язані з випуском на ринок нової продукції і включає дослідження ринку, адаптацію продукту до різних ринків, рекламну кампанію, виключаючи створення мереж реалізації на ринку;
- придбання технології у вигляді патентів, ліцензій, ноу-хау, торговельних марок, конструкцій, моделей і послуг технологічного характеру;
- придбання машин і устаткування, які за своїм технологічним змістом пов'язані з впровадженням на підприємствах продуктивних чи процесних інновацій;
- виробниче проектування, що включає підготовку планів і креслень для встановлення виробничих процедур, технічних специфікацій, експлуатаційних характеристик. [5].

Інтеграція України у високотехнологічне конкурентне середовище, вихід економіки на світовий рівень зумовили потребу формування інноваційної моделі розвитку, в якій роль головного джерела довготривалого економічного зростання відіграють наукові надбання та їхнє технологічне застосування. Це дасть можливість, передусім, підвищити конкурентоспроможність економіки, гарантувати їй економічну безпеку та чільне місце в європейському співтоваристві. Водночас інноваційна модель розвитку має розглядатися як інструмент формування засад інформаційного суспільства в Україні.

Одним з важливих елементів державної інноваційної політики є грамотний вибір пріоритетів розвитку, які повинні відповідати перспективним науковим напрямам, здатним принести Україні як стратегічно важливі конкурентні переваги на міжнародному ринку, так і значні фінансові надходження. Але надмірність пріоритетних напрямів може призвести до зниження рівня в інноваційному розвитку економіки.

Світова практика розвитку перспективних напрямів свідчить про те, що дієва їх підтримка вимагає величезних інвестицій. Якщо країна має порівняльні переваги у визначеній галузі, то розвиток цього напрямку стає національним пріоритетом та відображається у відповідному законі.

Так, у Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.2011 № 3715-VI виділено 7 стратегічних напрямів на 2011-2021 роки (Стратегічні пріоритетні напрями затверджуються Верховною Радою України на період до 10 років) та у Постанові Кабінету Міністрів України від 12 березня 2012 р. № 294 «Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня на 2012-2016 роки» виділено 53 середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності загальнодержавного рівня.[6].

Але у сучасних умовах в країні неможливо реалізувати на практиці підтримку всіх пріоритетних напрямів. Тільки незначна частина державних програм може дійсно призвести до виникнення економічно ефективних інновацій.

В Україні є потенціал для активізації інноваційної діяльності. Насамперед, це висока концентрація ключових ресурсів – знань і кваліфікованих кадрів, які були підготовлені системою освіти і науки. Але наразі процес її розвитку пов'язаний з певною кількістю проблем. Країна втратила своє місце в структурі міжнародного технологічного обміну і, відповідно, в системі, яка може ефективно залучати матеріальні, трудові, наукові та фінансові ресурси для економічного зростання, а лише внутрішні ресурси для розвитку недостатньо.

Політика, яку проводила попередня влада, привела практично до знищення наукових центрів, розпаду наукових колективів, які формувалися впродовж десятиліть; значного послаблення зв'язків між науковою і виробничою сферами; практично розпаду галузевих секторів прикладної науки, значного скорочення дослідно-конструкторських робіт.

Реалізація інноваційної стратегії економічного зростання потребує прискореного розвитку високотехнологічних виробництв, спроможних виробляти

наукоємну продукцію з високою доданою вартістю, формування експортного потенціалу цих виробництв, підвищення технологічного рівня підприємств завдяки прогресивним вітчизняним і світовим науково-технічним досягненням.

На відміну від розвинутих країн, які до 85—90% приросту ВВП забезпечують через виробництво та експорт наукоємної продукції, Україна, посідаючи за кількістю науковців одне з перших місць у світі, поки що розвивається без суттєвого використання результатів наукових досліджень. [7].

Так, питома вага підприємств, що займаються інноваціями серед загальної кількості підприємств України змінювалась наступним чином: з 18% у 2000 р. відбулося зниження до 11% у 2006р., але ситуація поступово налагоджувалась і вже у 2013 р. питома вага таких підприємств складала близько 17%. Також слід звернути увагу на той факт, що серед тих підприємств, що займалися інноваційною діяльністю лише деяка частка дійсно впроваджувала інноваційні продукти та послуги на існуючі ринки. Так, наприклад, у 2000 р. питома вага підприємств, що впроваджувала інновації становила 14,8 %, у 2006 р. – 10 %, а у 2013 р. –13,6 %. Наведені дані свідчать про те, що частка підприємств, які впроваджували інноваційні продукти у 2000 – 2013 рр. є значно нижчою за частку підприємств, що займалися інноваційною діяльністю. Даний факт можна пояснити тим, що на етапі виведення інноваційного продукту чи послуги на ринок підприємства зіштовхуються з деякими проблемами, серед яких можна виділити: нестача власних коштів, недосвідченість, суперечність законодавства України, пов'язаного з інноваційною діяльністю, бюрократія з боку державних службовців, низький рівень державної підтримки, недоліки у методиці оцінки інноваційних проектів та інші. [8].

Таблиця 1.
Основні показники і інноваційної діяльності промислових підприємств [8].

	2001	2005	2010	2013
Кількість промислових підприємств, що впроваджують інновації	1503	1086	1217	11312
% до загальної кількості	14,3	11,0	115	12,9
Кількість освоєних нових видів техніки, найменувань	610	657	663	809
Кількість впроваджених нових видів технологічних процесів	1421	1808	2043	1576
з них ресурсозберігаючих	469	690	479	502
Частка інноваційної продукції в загальному обсязі відвантаженої продукції, %	6,8	5,6	7,0	3,3

Аналіз показав, що причинами недостатнього рівня розвитку внутрішнього ринку науково-технічної продукції є:

- низький рівень попиту на інноваційні розробки всередині країни;
- низька платоспроможність вітчизняних споживачів, які мають потреби у високотехнологічній продукції;
- недостатність конкуренції на внутрішніх ринках з боку виробників та постачальників нової техніки та технологій;
- прагнення західних замовників без істотних інвестицій використати наукові результати виробничої сфери (насамперед за технологіями подвійного призначення).

Все це призвело до того, що інноваційна активність українських підприємств залишається низькою. Якщо у 2001 р. інноваційну діяльність здійснювало 1503 промислових підприємств (14,3% від загальної кількості, то у 2005р. - 1086 (11%)., в 2010р. - 1462 (13,8%) а в 2013р. - 1715 (16,8 %).[8].

В сучасний надзвичайно складний період головним завданням державної політики в інноваційній діяльності, її пріоритетом повинна стати відновлення самодостатнього національного воєнно-промислового комплексу. Ступінь задоволення потреб у продукції як оборонного, так і цивільного призначення в екстремальних умовах, в яких зараз опинилась Україна, є критерієм забезпечення воєнно-економічної безпеки.

Розглянемо можливість науково-технічного і виробничого потенціалу оборонного промислового комплексу (ОПК) у розробці конкурентоспроможної продукції оборонного призначення. Необхідно зазначити, що цей сектор завжди продукував і використовував високі технології, унікальне обладнання, високий інтелектуальний потенціал.

Ситуація, що склалася на сьогодні у вітчизняному ОПК, характеризується значним скороченням або припиненням виробництва важливих для національної безпеки та оборони видів військової техніки, старінням матеріально-технічної бази науково-технічних і виробничих структур, серйозним розривом між наукою і виробництвом, низьким рівнем розвитку інноваційного та венчурного підприємництва, неспроможністю розробляти і виготовляти конкурентоспроможну продукцію. Велика кількість підприємств опинилася на грані банкрутства. Найкваліфікованіші кадри почали переходити у комерційні структури або виїжджати за кордон, де їх досвід як фахівців успішно використовують. Як відомо ще на початку незалежності Україна прийняла рішення відмовитись від ядерної зброї. Був підписаний Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Ця міжнародна угода була укладена 5 грудня 1994 року між Україною, США, Росією та Великою Британією про неядерний статус України. Вона містить пункти, що надають гарантії суверенітету та безпеки Україні. Зазначений меморандум являється юридичним актом, який вступив у силу з моменту підписання відповідно тексту цього документу

Згідно з Меморандумом США, РФ і Велика Британія зобов'язалися:

- поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України;
- утримуватись від загрози силою, її використання проти територіальної цілісності/політичної незалежності України; ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватись проти неї, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН;
- утримуватись від економічного тиску, спрямованого на те, щоб підкорити своїм власним інтересам здійснення Україною прав, притаманних її суверенітету, отримати будь-які переваги

- не застосовувати ядерну зброю проти України, крім випадку нападу на них самих, їхні та підопічні території, збройні сили, їхніх союзників.

За роки незалежності ніхто в Україні не міг передбачити, що цей меморандум буде порушений Російською Федерацією в 2014р. Спочатку вона анексувала Крим, а потім почала наступ на Донецьку і Луганську області.

Нажаль в Україні за ці роки сума держзамовлення на виробництво зброї була мінімальною. Обсяг фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт у військовій сфері становив менше 5 % від дійсної потреби, що фактично робило неможливим проведення модернізації Збройних Сил та інших військових формувань і створило загрозу воєнній безпеці України.

За період 2010-2013 років не було закуплено жодного танка, БТР, автомобіля, ракети. Кількість дослідно-конструкторських робіт з розробки військової техніки скоротилася до п'яти, за потреби замінити понад 200 застарілих зразків. Конструкторські бюро та науково-дослідні інститути оборонної промисловості залишилися без замовлень.

Також було ліквідовано Міністерство промислової політики, практично знищено, шляхом значного скорочення, структура Державного замовника озброєння і військової техніки в Міністерстві оборони та військові представництва на підприємствах промисловості.

Світова практика свідчить, що в разі не проведення щорічної заміни 4-5 % існуючого парку озброєнь збройні сили поступово деградують. Для України цей індикатор безпеки особливо важливий, зважаючи на те, що обсяги закупівлі військової техніки та озброєнь менше 1 % від дійсної потреби, що значно нижче допустимого критичного рівня. Повний цикл створення нових зразків військової техніки та озброєнь є досить тривалий і становить 8-10 років.

Слід зазначити, що підприємства ОВК змогли зберегти свій науково-технічний потенціал і готові до відродження з метою задоволення потреб вітчизняної оборони й безпеки. Вони повністю не припиняли роботу, але були орієнтовані лише на експорт. Поряд з відомими підприємствами, такими як КБ "Промінь", КБ Морозова, завод Малишева, Мотор Січ, АвтоКрАЗ, свій внесок роблять холдингова компанія "Укрспецтехніка", Львівський концерн "Маст, Київський завод "Ленінська кузня".

Для відновлення державного управління оборонною промисловістю багато фахівців вважають за необхідне створити нове міністерство - Міністерство оборонної промисловості.

В подальшому для розвитку наших збройних сил та їх переозброєння необхідно суттєво збільшити держзамовлення. Уже сьогодні вітчизняні підприємства ОПК можуть забезпечити на 30% потреби армії в озброєнні. При цьому оборона промисловість здатна освоїти за наявних потужностей підприємств близько 250-350 млн. доларів США. [9].

З точки зору перспективного виробництва в Україні новітніх озброєнь важливо спрямовувати бюджетні кошти на створення науково-технічного потенціалу в

сфері критичних технологій. Пріоритетними напрямками науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт мають бути: модернізація існуючих систем озброєнь, створення перспективних зразків озброєнь, розвиток систем і засобів бойового управління, зв'язку і розвідки, радіоелектронної боротьби, високоточної зброї, всебічний розвиток технологій і систем подвійного призначення (військового і цивільного).

Нажаль, в умовах війни державне замовлення на 2014 рік було затверджене тільки на початку серпня, хоча підприємства могли б почати працювати раніше і поставити до Збройних Сил значну кількість військової техніки - нові БТР, керовані ракети, протитанкові комплекси, нові вантажні автомобілі КраЗ. Але досі йде процес укладання договорів. Необхідно сказати, що поставлені до Національної гвардії БТР-4 та БТР-3Е1 були виготовлені раніше на замовлення іноземних країн.

На сьогодні вкрай важливим є виробництво високоточних комплексів, для створення яких необхідно, як мінімум, півтора-два роки. Але через саботаж, непрофесійність ряду директорів, керівників міністерств, жоден з розроблених проектів так і не був втілений в життя.

Зрозуміло, що Україна не в змозі самостійно розробляти та виробляти всієї номенклатури сучасної військової техніки. Для планування розвитку ОПК необхідно визначити, яке озброєння та військову техніку Україна зможе розробляти та виробляти власними силами, яке в кооперації з іноземними компаніями, а яке закуповувати.

На наш погляд, необхідно розробити нову Державну програму розвитку озброєння і військової техніки та оборонно-промислового комплексу та забезпечити переозброєння Збройних Сил України.

Висновки. Отже, для того щоб наша країна зробила прорив в області інновацій, потрібна належна підтримка державних органів влади, створення сприятливого інвестиційного клімату, нові наукові розробки та високотехнологічні рішення.

Потрібно створити надійний фундамент для модернізації нашої країни до європейського та світового простору знань, а це можливо здійснити лише при злагодженій системі організаційно-економічних заходів.

Україна продовжує розвиватися без суттєвого використання свого інноваційного потенціалу. Нова продукція освоюється в основному шляхом використання науково-технічних надбань попередніх років. Такий тип інноваційного розвитку не дає можливості підтримувати конкурентоспроможність вітчизняних підприємств протягом тривалого періоду. Останнім часом уже почали формуватися кардинально нові перспективи економічного росту у зв'язку з активними євроінтеграційними процесами. Високий рівень показників економічної діяльності, отримання лідируючих позицій на конкурентному ринку можливі лише завдяки інноваційній діяльності та розвитку промислових підприємств.

Література:

1. Туган-Барановский М.И. Периодические промышленные кризисы. История английских кризисов. Общая теория кризисов. - М.: Наука-РОССПЭН, 1997.
2. Кондратьев М.Д., Опарин Д.Н. Большие циклы конъюнктуры. -М., 1928.
3. Глазьев С.Ю. Теория долгосрочного технико-экономического развития. М.: Владар, 1993. 306 с.
4. Про інноваційну діяльність [Електронний ресурс] : Закон України від 04.07.2002 за № 40-IV. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
5. Волков О.І., Денисенко М.П., Гречан А.П. та ін. Економіка та організація інноваційної діяльності: Підручник (третє видання). К.: Центр учбової літератури, 2007. 662с.
6. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні [Електронний ресурс] / Закон України від 08.09.2011 № 3715-VI // Відомості Верховної Ради України.– 2012. – № 19-20. – Ст. 166. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>.
7. Статистичний щорічник України за 2013 рік / Державна служба статистики. – К.: Август – Трейд, 2014. – 558 с.
8. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Стат. зб. //Держ-комстат. К., 2014.
9. Стреліна О.,Інноваційний розвиток економіки України: проблеми та перспективи./ Електронне видання. Ефективна економіка, №7, 2013

References:

1. Tugan-Baranovsky, M.I. (1997), Peryodycheskye promyshlennye kryzisy. Ystoriya anhlyjskykh kryzysov. Obschaia teoriya kryzysov [Periodic industrial crises. History of the English crises. The general theory of crises], Science-ROSSPEN, Moscow, Russia.
2. Kondratiev, M.D. and Oparin, D.N. (1928), Bol'shnye tsykly kon'unktury [Large cycles conditions], Moscow, Russia.
3. Glazev, S.Y. (1993), Teoriya dolghosrochnoho tekhniko-ekonomicheskoho razvityia [The theory of long-term technical and economic development], VLADAR, Moscow, Russia.
4. Verkhovna Rada of Ukraine (2002), Law "On Innovation Activity", available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15> (Accessed 11 Jan 2015).
5. Volkov, O. and Denisenko, M. (2007), Ekonomika ta orhanizatsiia innovatsijnoi diial'nosti [Economics and organization innovation], Center of educational literature, Kyiv, Ukraine.
6. Verkhovna Rada of Ukraine (2012), Law "On the priorities of innovation activity in Ukraine", Supreme Council Ukraine, vol. 19-20.
7. State Statistics Service (2014), Statystychnyj schorichnyk Ukrainy za 2013 rik [Statistical Yearbook of Ukraine for 2013], August - Trade, Kyiv, Ukraine.
8. State Statistics Service (2014), Naukova ta innovatsijna diial'nist' v Ukraini [Research and Innovation in Ukraine], State-komstat, Kyiv, Ukraine.
9. Strelina, O. (2013), "Innovative development of economy of Ukraine: Problems and Prospects", Efficient Economy, [online], vol.7, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2166> (Accessed 11 Jan 2015).

Стаття надійшла до редакції 20.09.2014 р.

ТОВ "ДКС Центр"